

Bari Weiss- Cum să alegi libertatea?

The State of World Jewry

Via Max Tzinman Trad. AG

Duminica trecută, am ținut un discurs la 92nd Street Y, intitulat "Starea evreilor din lume". Discursul este unul istoric. De-a lungul a patru decenii, a fost rostit de personalități precum Elie Wiesel, Abba Eban, Amos Oz și mulți alții.

Dar pentru a avea o idee despre starea vieții evreiești din America în aceste zile, trebuie doar să fi trecut pe lângă clădire în acea seară. Ați fi descoperit că poliția a izolat întregul bloc - și pe bună dreptate. Protestatarii anti-israelieni, mulți dintre ei purtând măști, s-au adunat pentru a-i intimida pe cei care au venit la conferință. La intrare, s-ar fi țipat la tine - ți s-ar fi spus că ești un "ucigaș de copii" și "susținător al genocidului", printre alte expresii alese. S-ar putea chiar să-l fi zărit pe Jerry Seinfeld fiind huiduit și numit "gunoi nazist" la ieșirea de la conferință. (Elegant.)

Acest lucru este în concordanță cu ceea ce se întâmplă în întreaga țară la evenimentele evreiești.

Luni, la Universitatea din Berkeley, pentru a alege unul dintre multele exemple, o mulțime violentă s-a adunat în fața unui eveniment la care a participat un rezervist al IDF. Studenții care se adunaseră pentru a-l

asculta - și care nu au avut ocazia să o facă - au fost nevoiți să evacueze. Un student a raportat că a fost agresat fizic. Un altul spune că a fost scuipat. Mai mulți studenți spun că mulțimea a strigat insulte, inclusiv "evreu, evreu, evreu".

Sunt mai mult decât recunoscătoare poliției din New York și întregului personal al 92nd Street Y, pentru că s-au asigurat că toți cei care au participat la discuție au putut să o facă în siguranță. Dar toată lumea trebuie să se întrebe: Vrem să trăim într-o țară în care simpla ținere a unui discurs despre un subiect evreiesc necesită o protecție serioasă din partea poliției? Ce spune această realitate despre starea țării noastre și a libertăților noastre?

Sper că vorbele pe care le-am rostit oferă o oarecare explicație cu privire la momentul în care ne aflăm și la modul în care am putea ieși din el. Urmează transcrierea.

Vă mulțumesc. Sunt onorată să mă aflu pe această scenă și să țin această prelegere istorică.

În acest sens, mă aflu pe umerii unor giganți. Nu la propriu, bineînțeles - Natan Sharansky, care a ținut cândva această prelegere, are un metru și jumătate. Elie Wiesel avea 1,65 metri înălțime. Iar Lucy Davidowicz, marele istoric al Holocaustului, avea "un metru și jumătate", după propriile ei cuvinte.

Micuță la propriu, dar enormă la figurat. Mică, dar puternică - la fel ca poporul evreu.

Deși astăzi este la modă să-i transformăm pe evrei în Goliat, noi rămânem tribul lui David, care, ca păstor, i-a spus uriașului: "Tu vii la mine cu sabia, cu sulița și cu scutul, dar eu vin la tine în numele Domnului oștirilor, Dumnezeul oștirilor lui Israel, pe care tu L-

ai sfidat". (Dacă David ar mai fi existat în 2024, cu siguranță ar fi fost acuzat de forță disproporționată).

În orice caz, mă simt umilit să mă aflu aici, unde au stat atât de mulți dintre eroii mei, și în prezența atâtor prieteni și profesori dragi.

În cea mai mare parte a vieții mele de adult, dar mai ales de la cutremurul din 7 octombrie și de la replicile care au continuat zilnic de atunci, am fost binecuvântat peste măsură de faptul că am avut prieteni mult mai înțelepți și mai învățați decât mine. Conversațiile cu Alana Newhouse, Natan Sharansky, Michael Oren, Matti Friedman, Micah Goodman, Liel Liebovitz, Haviv Gur, Michael Eisenberg, Samuel Rascoff, Ruth Wisse, rabinul Meir Soloveichik, rabinul Noa Kushner, rabinul David Wolpe și rabinul David Ingber, toate au informat această discuție. Genialul Jonathan Rosen a fost, ca întotdeauna, deosebit de util. La fel a fost cineva a cărui voce ne vorbește peste timp: Rabinul Jonathan Sacks.

Menționez toate aceste nume mai mult de dragul vostru decât al lor: dacă vreți să dați sens momentului în care ne aflăm, aceste voci și lucrările lor ar trebui să vă fie ghid.

De asemenea, vreau să mulțumesc celor de la 92Y pentru că s-au asigurat că acest eveniment a avut loc în ciuda amenințărilor lașe, dar deloc surprinzătoare. Faptul că această discuție, inițial deschisă publicului, a trebuit să fie făcută doar pe bază de invitație, la sfatul poliției din New York, este dureros de emblematic pentru momentul nostru. Unul în care noi, evreii americani, după ce am trăit ca și cum am fi fost imuni la istorie, ne aflăm din nou în burta fiarei. Este un moment în care realitățile care păreau rezervate evreilor din alte timpuri și din alte locuri sunt acum, dintr-o dată, foarte mult ale noastre.

Prietenei mele Alana îi place să glumească spunând că singurul lucru mai rău decât un evreu prost este un evreu surprins.

Și totuși, chiar și mulți dintre noi, care au fost creditați că au prevăzut acest lucru, au fost în stare de șoc.

De ce?

Pot să vă spun eu de ce, pentru că sunt unul dintre ei.

Știam că antisemitismul a sedus oameni educați în alte epoci, dar nu mă așteptam ca un val de antisemitism să pornească de la ei în epoca noastră.

Știam că multe dintre instituțiile noastre care dau sens - învățământul superior, jurnalismul, chiar și cea mai mare corporație a noastră - au devenit umflate și corupte. Nu uitați că am lucrat la The New York Times. Dar nici măcar eu nu am prevăzut cu câtă aviditate atât de multe dintre aceste instituții vor îmbrățișa în mod activ o ideologie a iliberalismului.

Știam că oamenii încă îi urau pe evrei și că această ură era mortală. Știam asta în mod intim. Am stat în interiorul Tree of Life în timp ce chevra kadisha lucra alături de FBI pentru a strânge bucațile celor 11 evrei care au fost uciși acolo în acea dimineață. Așadar, știam că acest rău exista, dar nu-mi puteam imagina cât de răspândită și de nerușinată - chiar mândră - va deveni această ură.

Credeam că America era aproape un alt fel de diasporă. Una în care ura împotriva evreilor exista cu siguranță, la fel ca și alte forme de bigotism, din păcate, oriunde trăiesc oamenii. Dar unde nu a putut niciodată să se înrădăcineze pe deplin, așa cum a făcut-o de-a lungul istoriei peste tot în altă parte.

Și bineînțeles că am crezut asta.

Aceasta este o țară al cărei prim președinte, în 1790, a scris o scrisoare către Congregația Evreiască din Newport, Rhode Island, în care spunea că evreii din această țară vor "poseda în egală măsură libertatea de conștiință și imunitățile cetățenești". El a continuat: "Acum nu se mai vorbește de toleranță, ca și cum prin îngăduința unei clase de oameni, o altă clasă de oameni s-ar bucura de exercitarea drepturilor lor naturale inerente".

Propunerea radicală a lui George Washington era că evreii nu vor fi, așa cum au fost întotdeauna în istorie, cetățeni de mâna a doua în noua Americă. Dimpotrivă, libertatea ar fi la fel de naturală pentru evrei ca pentru orice alt cetățean - cel puțin ca pentru orice alt american recunoscut atunci ca fiind pe deplin uman. Războiul Civil, luptat pentru a face promisiunea Americii mai reală, mai era încă 71 de ani până la sfârșitul războiului.

Fondatorii s-au identificat atât de mult cu israeliții, încât Benjamin Franklin a dorit ca imaginea de pe marele sigiliu al țării să fie Moise despărțind Marea Roșie. Lincoln, ca întotdeauna, a spus-o perfect: Americanii, spunea el, erau "poporul aproape ales".

Toate acestea sunt motivul pentru care, așa cum a remarcat scriitorul german Josef Joffe, "America este presărată cu nume de locuri biblice precum Ierusalim, Shiloh, Sion, Canaan și Goshen", dar "nu există niciun Shiloh în Europa".

Din toate aceste motive și nu numai, am crezut că suntem imuni.

Ceea ce ne-a făcut imuni nu a fost ceva permanent. Nu a fost solul sau pedigree-ul pionierilor noștri sau apropierea noastră de putere. Ceea ce a făcut America imună au fost ideile noastre. Statul de drept și

egalitatea în cadrul acestuia. Un Dumnezeu care ne-a făcut pe toți egali. Drepturi care nu ne-au fost acordate de un rege sau de un guvern, ci drepturi care erau evidente și înzestrate de creatorul nostru.

Ceea ce a făcut și face ca această țară să fie excepțională sunt ideile noastre și fidelitatea noastră față de aceste idei.

Dacă pierdem din vedere aceste principii - sau, mai rău, dacă permitem să se pornească un război împotriva lor din interior - atunci putem deveni ca oriunde altundeva. Fondatorii înșiși au anticipat această posibilitate.

Iată cum a spus Alexander Hamilton în primul document federalist: "Se pare că a fost rezervat poporului acestei țări, prin comportamentul și exemplul său, să decidă întrebarea importantă: dacă societățile de oameni sunt într-adevăr capabile sau nu să stabilească o bună guvernare prin reflecție și alegere, sau dacă sunt destinate pentru totdeauna să depindă pentru constituțiile lor politice de accident și forță."

Această întrebare urgentă, existențială, se află acum din nou în fața noastră: Suntem capabili? Ce vom alege?

Acest discurs se numește **Discursul despre starea evreilor din lume**. Dar dacă există o lecție a acestor ultimi ani - și mai ales a acestor ultime 142 de zile - este că starea evreilor din lume depinde de starea lumii libere. Iar în momentul de față starea acesteia este în pericol.

Acesta este un adevăr cunoscut visceral de evreii de astăzi care provin din lumea neliberă - cei din fosta Uniune Sovietică; cei care au fost expulzați din Iran și din alte regimuri autocratice din Orientul Mijlociu. Și este un adevăr cu care se confruntă zilnic evreii din locurile care rămân nelibere. Întrebați-i pe evreii din Tunisia, care în

octombrie au privit cum o sinagogă istorică a fost redusă la ruine de o mulțime condusă de rapoarte false conform cărora Israelul ar fi bombardat un spital din Gaza.

Dar acesta este un adevăr pe care noi, evreii americani, l-am pierdut din vedere din cauza binecuvântărilor noastre abundente. Pe măsură ce vacanța noastră din istorie se încheie, pe măsură ce învățăm să trăim din nou în interiorul istoriei, este un adevăr pe care trebuie să îl reînviem, să îl reînnoim și să îl facem real pentru noi înșine, de urgență.

Așadar, despre asta vreau să vorbesc în această seară. Cum trebuie să devenim - în interior și în exterior - oameni liberi. Pentru binele Americii. Pentru binele lumii libere. Și pentru binele evreilor - cei care au venit înaintea noastră și cei care vor veni.

Poporul evreu se află în pustiu.

Acolo îi găsim pe strămoșii noștri - israeliții - în partea din Tora pe care ne aflăm în mijlocul lecturii. În acest Șabat care vine vom asculta una dintre cele mai emblematice și tulburătoare povești din întreaga Biblie ebraică.

O știți pe aceea.

"Când poporul a văzut că Moise întârzie atât de mult să se coboare de pe munte, s-a adunat împotriva lui Aaron și i-a spus: "Vino, fă-ne un zeu care să meargă înaintea noastră, căci acel tovarăș Moise - omul care ne-a scos din țara Egiptului - nu știm ce s-a întâmplat cu el". "

Ei se pun imediat pe treabă.

Aaron le spune israeliților să-și scoată inelele de aur - inelele de la urechile soțiilor și fiicelor lor. Ei își topesc bijuteriile și își fac un vițel de aur. Îi aduc ofrande. Dansează în fața lui. Și strigă în fața idolului pe care l-au făcut: "Acesta este Dumnezeul tău, Israele, care te-a scos din țara Egiptului."

Rămâneți cu atenție la asta: ei se uitau la o statuie, pe care știau că tocmai o făcuseră cu propriile mâini, și îi acordau credit pentru un miracol din altă lume. Și nu unul care li s-a întâmplat altora, ci unul pe care l-au trăit în mod direct. Cel puțin, trebuiau să știe că vaca nu era acolo.

Deci, întrebarea este de ce.

De ce au făcut-o? De ce un popor care tocmai experimentase miracolul eliberării sale din sclavie s-a îndepărtat de Dumnezeu care îi dăduse libertatea. . și s-au îndreptat spre un idol?

Rabinii oferă multe răspunsuri. La fel și cântărețul israelian **Ehud Banai**. Acestea sunt versurile pe care le cântă el:

*Ne aflăm aici, în inima deșertului,
însetați de apă vie
Ești pe vârful muntelui
deasupra norilor
Nu există nici un semn
Nici un semn
Atât de multe zile
Într-un circuit închis ne învârtim
În jurul Vițelului de Aur.
Nu e nimeni care să lovească piatra
Cine va da direcția?*

*

Atunci de ce au făcut-o? Au făcut-o pentru că se simțeau neliniștiți, vulnerabili și singuri.

Au făcut-o pentru că erau disperați. Au făcut-o pentru că au vrut o plăcere temporară. Au făcut-o pentru că au pierdut - sau au crezut că au pierdut - legătura cu Dumnezeu. Au făcut-o pentru că nu aveau imaginația necesară pentru a concepe un viitor diferit.

Au făcut-o pentru că veneau dintr-un loc care se închina la idoli. Ei au imitat ceea ce au crescut cu ei. S-au întors la ceea ce știau. Au imitat cultura dominantă, chiar dacă acea cultură îi înrobise.

Și a fost asta o nebunie?

Nu cu o clipă în urmă, acești oameni eliberați fuseseră sclavi. Poate că au visat, în timpul lungii nopți a sclaviei, să fie "un popor liber în propria noastră țară", așa cum vor spune cuvintele din Hatikvah, aproximativ 4.000 de ani mai târziu. Dar asta nu a fost același lucru cu trezirea în interiorul unei paradigme complet noi. Nu a fost același lucru cu faptul că li s-a cerut să lase în urmă tot ceea ce știau despre lumea pe care o cunoșteau pentru a deveni un popor liber, cu toate privilegiile imense, dar și cu responsabilitățile terifiante, pe care libertatea le implică.

Așadar: De ce au construit vițelul? Pentru că libertatea este foarte, foarte grea.

Și cum rămâne cu Aaron? Aaron era mâna dreaptă a lui Moise. Aaron știa mai bine.

Dar Aaron a capitulat. A pus poporul să îi dea aurul lor ca să poată face matrița. El le facilitează idolatria.

De ce? De ce face Aaron asta?

Din nou, rabinii oferă multe explicații.

El a făcut-o pentru că manipula timpul - încercând să-i țină pe israeliți mulțumiți până când Moise reapare de pe munte.

A făcut-o pentru că îi era frică. Îi era frică de gloată. Îi era teamă de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă nu le-ar fi satisfăcut dorințele.

A făcut-o pentru că a refuzat să accepte - sau poate că nu a putut face față faptului - că lumea se schimba, de fapt,. Că el și acest mic grup de oameni ar putea, de fapt, să trăiască în interiorul istoriei, în pragul unei schimbări cataclismice - de fapt, chiar generatorii acestei schimbări.

Așa că, atunci când turma sa tânjea după trecut, el le permitea să alunece înapoi în el.

Le-a permis să se întoarcă într-o fundătură - să se întoarcă spre o lume moartă - în loc să se împingă înainte și să insiste să făurească una nouă.

Iată totul în câteva rânduri scrise cu mii de ani în urmă. Dar este acum. Și suntem noi.

Noi, israeliții moderni, ne-am închinat și noi la dumnezei falși.

Idolii noștri americani sunt prestigiul, puterea, acceptarea socială, popularitatea, opinia elitelor și Ivy League - dar mă repet. Idolii noștri sunt scaunul râvnit din consiliul de administrație. Cele mai bune mese. Relațiile cu oamenii draguți.

Punem adevărul pe altar, ca și cum ar fi o marfă de zeciuală, pentru a rămâne în interior, pentru a avea drepturi de laudă.

Am fost dispuși să sacrificăm ceea ce este cel mai prețios pentru noi - inclusiv proprii noștri copii - de dragul lui.

De ce facem acest lucru?

O facem pentru că suntem o minoritate minusculă și pentru că ne simțim vulnerabili, speriați și singuri. Și pentru că ne simțim mai în siguranță decât să stăm deoparte.

Facem acest lucru pentru că suntem ființe umane și, prin urmare, căutăm plăcere și ușurință temporară.

O facem pentru că ne simțim anxioși și nesiguri.

O facem pentru că ne spunem că acomodarea este cea mai bună cale spre siguranță.

O facem pentru că trăim, de asemenea, într-o cultură a idolatriei, doar că de data aceasta materialele sunt pixeli și diplome, aderarea la o anumită ideologie și un sistem de credit

social emergent bazat pe like-uri și retweet-uri.

O facem pentru că poate că în adâncul nostru nu credem că suntem capabili de mai mult.

O facem pentru că libertatea - libertatea reală, adevărată - este atât de dificilă.

Și ce se întâmplă cu Aaronii noștri? De ce atât de mulți dintre cei însărcinați cu conducerea comunității noastre nu oferă leadership, ci mecanisme de adaptare?

Poate că le este frică.

Poate că, în vremuri de perturbare, poate fi greu să știi unde se află cel mai mare pericol.

Poate că, de asemenea, se tem de gloată.

Pentru că le este teamă de ceea ce se întâmplă dacă nu dau curs celor mai josnice instincte ale noastre.

Poate pentru că au ajuns să creadă sincer că ștergerea sau minimizarea a ceea ce ne face diferiți este modalitatea de a dovedi că suntem incluzivi.

U poate că nu se pot împăca cu faptul că lumea în care s-au născut nu este deloc cea de astăzi. Ei întrețin idei sau paradigme moarte sau se complac în nostalgia unor alianțe moarte, deoarece nu pot concepe faptul că ne aflăm într-o schimbare cataclismică la fel de dezorientată ca cea pe care au trăit-o strămoșii noștri atunci când au trecut, nesiguri, prin Marea Roșie și prin deșert pentru a deveni un popor eliberat.

Așadar, permiteți-mi să nu părăsesc această scenă în această seară înainte de a spune din nou și de a sublinia acest lucru: ne aflăm într-un moment de cotitură al istoriei.

Lumea noastră se schimbă.

Lumea în care mulți dintre noi ne-am născut - lumea în care credeam că ne vom petrece

viața - acea lume s-a terminat. Nu mai există cale de întoarcere. Iar lucrurile pe care le consideram de la sine înțelese - că America va rămâne excepțională (nu doar pentru noi, ci și în lume); că americanii vor înțelege că acesta este un loc și o idee pentru care merită să lupti - nu mai sunt certitudini.

Și nici certitudinea lumii libere însăși, care arde la marginile sale exterioare.

Toate acestea - idealurile și arhitectura care au făcut din ultimii 75 de ani de viață evreiască cei mai mari din istoria lumii - sunt în joc.

Întrebați-i pe locuitorii din sudul Israelului care au văzut, în dimineața zilei de 7 octombrie, cât de fragil este gardul care separă civilizația de barbarie.

Întrebați-i pe locuitorii din Taiwan, care aud amenințările Beijingului și se întrebă cât de curând umbra întunecată care a căzut peste Hong Kong i-ar putea mistui și pe ei.

Întrebați-i pe oamenii din Ucraina.

Întrebați-i pe cei din familia Navalny.

Într-una dintre frumoasele scrisori pe care Alexei Navalny i le-a trimis din celula unei închisori din Cercul Polar Arctic lui Natan Sharansky din Ierusalim, el a scris despre cât de ciudat era să citească memoriile lui Sharansky, *Fear No Evil*, despre perioada petrecută în gulag cu 40 de ani înainte.

"Am fost amuzat de faptul că nici esența sistemului și nici modelul actelor sale nu s-au schimbat", scrie Navalny. "În situația actuală, nu ei sunt de vină", scriind despre KGB, "ci noi, care am crezut în mod naiv că nu mai există cale de întoarcere la vechile obiceiuri".

Permiteți-mi să repet: noi. .. care am crezut în mod naiv că nu se mai poate reveni la

vechile obiceiuri. Nu se poate spune același lucru despre noi?

Pentru că libertatea nu este sub asediu doar în Rusia, Iran și Hong Kong. Ea este asediată și aici, acasă.

De către stângiștii care glorifică teroriștii. . și de către cei de dreapta care îi glorifică pe tirani. De către companiile de tehnologie care revizuiesc istoria și ne spun că este justiție. De către demagogi care arată spre magazinele alimentare și sistemul de metrou din Rusia lui Putin și insistă că acestea sunt simboluri ale prosperității umane. Și de către o cultură de elită care și-a pierdut atât de mult simțul binelui și al răului, al binelui și al răului, sau a transformat atât de viclean aceste categorii, încât poate numi un masacru "rezistență". Un cântec genocidar, un apel la "libertate". Și un război de autoapărare "genocid".

"Natura umană este plină de ghicitori", a scris celebrul disident sovietic Alexander Soljenițin. "Una dintre aceste enigme este: cum se face că oamenii care au fost zdrobiți de greutatea sclaviei și aruncați la fundul gropii pot totuși să găsească în ei înșiși puterea de a se ridica și de a se elibera mai întâi în spirit și apoi în trup, în timp ce cei care se înalță nestingheriți pe culmile libertății își pierd brusc gustul pentru ea, își pierd voința de a o apăra și, confuzi și pierduți fără speranță, aproape că încep să râvnească la sclavie?"

El a scris aceste cuvinte într-un alt loc și într-un alt timp, dar avertismentul lor sună ca o alarmă în timpul nostru. Țara noastră a fost cea mai liberă din istoria lumii și, cu toate acestea, atât de mulți din zilele noastre par să tânjească după sclavie - sau cel puțin și-au pierdut capacitatea de a deosebi libertatea de servitute.

Să spunem că această întoarcere împotriva libertății - valoarea fundamentală a acestei țări, noul nostru Ierusalim - este rea pentru evrei este la fel de evident precum era cândva să declarăm că Lincoln a fost un erou sau că Frederick Douglass a fost un al doilea Părinte Fondator sau că America este ultima cea mai bună speranță de pe Pământ.

Acolo unde libertatea prosperă, evreii prosperă. Acolo unde este celebrată diferența, evreii sunt celebrați. Acolo unde libertatea de gândire, de credință și de exprimare sunt protejate, evreii sunt cei mai în siguranță. Iar atunci când astfel de virtuți sunt considerate amenințări, evreii vor fi considerați la fel.

Cu alte cuvinte: când oamenii se întorc împotriva libertății, se întorc împotriva noastră.

Așadar, nu ar trebui să ne surprindă faptul că siguranța noastră - precum și libertatea noastră - se contractă chiar acum, în timp real. Și nu doar pentru evrei, bineînțeles, ci pentru oricine refuză să renunțe la adevăr.

Vreau să spun asta foarte concret.

Există acum domenii întregi ale vieții americane în care nu poți fi liber ca evreu.

Întrebați-o pe învățătoarea evreică îngrozită din Queens care s-a ascuns într-o cameră încuiată din școala sa în timp ce o mulțime de sute de copii "radicalizați" a năvălit pe holuri - timp de aproape două ore - după ce au descoperit că a participat la un miting pro-Israel.

Întrebați-l pe Matisyahu, care a anunțat că două dintre concertele sale au fost anulate de localuri după ce activiștii anti-Israel au planificat proteste. Sau pe actorul Brett Gelman, ale cărui sesiuni de autografe s-au confruntat cu aceeași soartă.

Întrebați-o pe studenta jurnalistă Alexandra Orbuch, de la Universitatea Princeton. Atunci când studenților pro-palestinieni nu le-au plăcut întrebările pe care Orbuch le pune, au determinat școala să emită un ordin de interzicere a contactului împotriva ei, ceea ce a împiedicat-o efectiv să facă reportaje despre ei.

Du-te și aplică pentru un post de curator la MOMA și menționează că ești sionist sau că ai cuvântul Israel în CV. Vezi ce se întâmplă.

A existat o ignoranță voită din partea bătrânilor noștri evrei față de ceea ce s-a întâmplat aici, în parte pentru că au susținut și finanțat atât de multe dintre aceste instituții. Dar vă promit: dacă copilul dumneavoastră vrea să intre în domeniul artelor, al muzicii, al editurilor sau al învățământului superior și este un susținător mândru al Israelului, va avea de dus o luptă grea. În acest moment, nici măcar nu sunt sigur că vor trece de ușa Muzeului Evreiesc, al cărui curator propriu îi plac acum postările "De la râu la mare" pe Instagram.

Menționez acest ultim lucru pentru că este important să observăm că nu numai că alte instituții s-au întors împotriva noastră. Ci și faptul că ne-am întors împotriva noastră.

Deci, ce facem noi? Acuzația este pe cât de simplă, pe atât de dificilă din punct de vedere spiritual. Ne îndeplinim datoria și responsabilitatea de a fi liberi.

Așa cum a scris prietena mea, geniala Dara Horn: "Din cele mai vechi timpuri, în fiecare loc în care au trăit, evreii au reprezentat perspectiva înfricoșătoare a libertății. Atâta timp cât evreii au existat în orice societate, existau dovezi că, de fapt, nu era necesar să crezi ceea ce credeau toți ceilalți, că cei care nu erau de acord cu vecinii lor puteau supraviețui și chiar înflori împotriva tuturor

șanselor. Caracterul distinctiv continuu al evreilor, în ciuda presiunii copleșitoare de a deveni ca toți ceilalți, a demonstrat efortul lor uriaș de a cultiva această libertate: devotamentul față de lege și poveste, o alfabetizare profundă și o obsesie absolută pentru transmiterea acestor valori între generații. Existența evreilor în orice societate este un memento că libertatea este posibilă, dar numai cu responsabilitate - și că libertatea fără responsabilitate nu este deloc libertate."

Dar această libertate, această responsabilitate, este o alegere pentru noi - așa cum a fost întotdeauna, inclusiv pentru acei israeliți dependenți de oalele de carne din Egipt care aleg să nu părăsească sclavia.

Cum arată această alegere? Cum arată să fii liber? Să practicăm libertatea?

A fi liber înseamnă a spune adevărul chiar și într-o lume inundată de minciuni.

Cerul este albastru. Robin DiAngelo ar putea spune că e roz. Candace Owens ar putea spune că e verde. Dar nu este. Este albastru. Acest lucru este la fel de adevărat ca și afirmația că există guverne bune și guverne rele. Există societăți organizate pentru a genera progres și bunăstare și societăți organizate în jurul terorii și înjosirii. Există culturi mai bune pentru femei și minorități și există altele mai rele. Există adevăruri istorice, chiar dacă sunt incomode pentru oameni să le cunoască, chiar dacă activiștii care conduc locuri precum Google lucrează frenetic pentru a face să dispară vechile fapte.

Iată-l din nou pe Soljenițin: "Lăsați minciuna să vină în lume, lăsați-o chiar să triumfe. Dar nu prin mine". A fi o persoană liberă înseamnă să refuzi să spui minciuni, să refuzi să stai deoparte când acestea sunt

spuse. A fi o persoană liberă înseamnă să trăiești în adevăr.

A fi o persoană liberă înseamnă să aperi libertatea altora, dar - și acest lucru este crucial - nu atunci când asta înseamnă să pui capăt libertății tale.

Atunci când Martin Luther King Jr. a spus că "pacea pentru Israel înseamnă securitate, iar această securitate trebuie să fie o realitate", el nu i-a răsplătit pe susținătorii evreilor sau nu i-a întors o favoare lui Abraham Joshua Heschel pentru că a fost alături de el la Selma.

Heschel a fost alături de King pentru că așa era corect: pentru afro-americieni, pentru evrei, pentru americani. La fel cum King a înțeles că privarea Israelului, o țară mică și înconjurată de dușmani, de capacitatea de a se apăra ca orice altă țară, va deschide calea spre distrugerea sa.

Mulți evrei din generația mea, dar și evrei bătrâni, au simțit, de la 7 octombrie, un sentiment teribil de abandon din partea așa-zisilor aliați. Dar merită să ne întrebăm dacă nu cumva șocul este sentimentul de trădare. . sau conștientizarea faptului că, de fapt, nu eram de fapt uniți, ca King și Heschel, de un set de valori comune, de la bun început.

Mișcarea pentru drepturile civile a fost despre extinderea libertății pentru cei care au fost privați de ea. A avut o viziune expansivă asupra egalității. Aceasta susținea că, deoarece drepturile noastre erau date de Dumnezeu și deoarece am fost creați cu toții egali, trebuie să urmeze egalitatea în fața legii.

Mulți dintre cei care pretind că sunt moștenitorii acelei mișcări o pângăresc. Ei spun că progresul este suspect sau imposibil. În loc să lucreze pentru a perfecționa uniunea, ei pledează pentru abolirea acesteia. Ei susțin că fiecare instituție din

societate trebuie să trateze grupuri de oameni foarte, foarte diferit. Mișcarea spune: există prea mulți medici evrei și asiatici - notele lor la MCAT ar trebui să fie judecate în funcție de un registru diferit.

Dacă "aliații" tăi subîmpărtășesc oamenii în funcție de categoria rasială, fixând calitățile moștenite pentru un grup sau altul, numărând reprezentarea fiecărui grup pentru a vedea dacă aceasta depășește distribuția în populație. . atunci ei, oricât de bine intenționați ar fi, sunt orice altceva decât.

A fi liber înseamnă a fi dispus să te detașezi. Douglas Murray este liber.

Ritchie Torres este liber.

Ayaan Hirsi Ali este liberă.

Soția mea, Nellie, este liberă. Ei bine, uneori trebuie să o țin în frâu, dar ați înțeles ideea.

Tiffany Haddish, care săptămâna aceasta a mers în Israel pentru - după cum a spus - "a vedea cu ochii mei", este liberă. "De ce să mergem?", a întrebat ea într-un videoclip pe care l-a făcut în avion. "De ce să nu mergem?"

Înotătoarea israeliană Anastasia Gorbenko, care a câștigat recent argintul la Campionatele Mondiale din Qatar, a fost înecată de huiduieli când a spus: "Sunt aici cu steagul israelian și sunt mândră de asta".

Leah Goldstein, care a fost dezinvitată să ia cuvântul la un eveniment de Ziua Femeii din Ottawa pentru că a servit în IDF în urmă cu 30 de ani, a declarat că organizatorii au vrut inițial o declarație din partea ei, sperând, fără îndoială, la o renegare a trecutului său. În schimb, ce a declarat Leah pentru Jewish Telegraph? "Dacă ar fi să fac o declarație, aş spune că sunt foarte mândră de pregătirea mea în cadrul IDF, fiind prima femeie care a antrenat soldații de comando".

Zilele trecute i-am luat un interviu economistului Roland Fryer - unul dintre cei mai liberi oameni pe care i-am întâlnit vreodată, care a rezistat unei arderi de vrăjitoare moderne la Harvard pentru că a refuzat să mintă în legătură cu fapte incompatibile cu narațiunea dominantă.

L-am întrebat cum a făcut-o. A spus ceva care m-a oprit în loc: "Nu râvnesc la ceea ce râvnesc ei."

Sau, după cum a spus Hebrew National: Eu răspund în fața unei autorități superioare. Acesta este începutul libertății. Acest lucru mă duce la un alt grup care este liber. Studenți precum Bella Ingber, Talia Kahn, Eyal Yakoby și alții sunt liberi. Ei sunt Davizii noștri din secolul XXI, care îi înfruntă pe Goliat fără să le tremure genunchii. Dacă vreți să învățați cum să fiți liberi, priviți la exemplul lor puternic.

A fi liber înseamnă să te ridici - și să lupți - pentru cea mai liberă țară din istoria lumii.

Statele Unite aveau 87 de ani când Abraham Lincoln a declarat "o nouă naștere a libertății". Țara se afla încă în mijlocul unui mare război, iar Lincoln se afla pe un câmp de luptă care era în același timp și un cimitir. Cu toate acestea, el se afla acolo pentru a pleda pentru un nou început. Faptul că a folosit o formulare biblică - patruzeci și șapte de ani -, împrumutând din cartea care a făcut ca povestea poporului evreu să fie atât de intim legată de republica americană, nu a fost mai surprinzător decât faptul că numele său era Avraam, primul evreu, evreul care a rămas singur pentru a proclama un singur Dumnezeu într-o lume de idoli.

Un secol și jumătate mai târziu, nimeni nu ne cere să mergem la război. Nimeni nu ne cere să renunțăm la primul nostru născut.

Nimeni nu ne cere să credem că marea din fața noastră se va despica în două înainte de a ne îneca.

Ceea ce ni se cere este să renunțăm la ceea ce ni se pare central în viața noastră - dar nu este. Să nu ne mai pese atât de mult unde merge copilul tău la facultate; să renunțăm la acel loc în consiliul de administrație al muzeului; să nu mai finanțăm școlile care tratează Israelul ca pe un paria și, prin urmare, evreii care îl susțin la fel; să ne despărțim de prietenul sau instituția care a arătat clar că, pentru ei, ești un cetățean de mâna a doua.

Nu vedeți cât de norocoși suntem că acestea sunt singurele sacrificii pe care trebuie să le facem?! Când ștacheta curajului este părăsirea unui loc de muncă la un ziar, privilegiul este cu adevărat singurul cuvânt care îl poate descrie. Și este timpul să mergem la război pentru valorile noastre.

Când șefa de la Apple pentru diversitate - o femeie de culoare - a fost forțată să demisioneze pentru că a spus că a fi minoritar sau femeie nu este singurul criteriu pentru diversitate, i-ați luat apărarea?

Atunci când americanii de origine asiatică au fost discriminați, ați considerat cauza lor ca fiind esențială pentru a noastră? Atunci când medicii americani au fost cenzurați pentru că au pus la îndoială eficacitatea închiderilor, ați fost la fel de indignați de acest lucru ca și de oamenii care au refuzat să poarte măști în martie 2020?

Când, chiar în cealaltă parte a orașului, o statuie a lui Teddy Roosevelt a fost îndepărtată din fața Muzeului American de Istorie Naturală, ați protestat?

Ne uităm la aceste lucruri, simțim o senzație de disconfort și apoi decidem să mergem mai departe - oferindu-ne o scuză după alta. Dar acestea sunt momentele în care trebuie să acționăm, pentru că sunt greșite. Sunt rele pentru America și, pentru că sunt rele pentru America, sunt rele pentru evrei. A fi liber înseamnă a fi curajos chiar și atunci când suntem speriați.

În dimineața zilei de 7 octombrie, israelienii obișnuți și-au părăsit birourile, și-au închis laptopurile și și-au abandonat câmpurile pentru a lua armele, în multe cazuri fără a aștepta instrucțiuni din partea statului sau a armatei sale.

Acești bărbați și femei au dat dovadă de un eroism de tipul celui de care mulți dintre ei aparțineau trecutului mioritic, sau generației din 1948, când armatele a cinci națiuni arabe invadatoare au transformat fiecare kibbutz și moshav, și fiecare oraș și sat, într-un câmp de luptă. Cu siguranță, un astfel de curaj individual și colectiv devenise ceva ce trebuia studiat în trecut - nu pus în practică în prezent. Nu în interiorul teritoriului Israelului. Nu în secolul al XXI-lea. Și cu siguranță nu de către ei. Și totuși, iată-i aici, eroi obișnuți care au înțeles că istoria le-a bătut la ușă și au știut că asta înseamnă că au un rol esențial de jucat în modelarea ei.

Cel mai grav lucru imaginabil era asupra lor. Iar cei mai serioși bărbați și femei pe care i-am întâlnit vreodată au apărut pentru a-l înfrunta.

Instinctele lor de apărare a libertății au fost imediate și fără rezerve. Pentru aceasta, ei sunt și vor continua să fie sursa mea de inspirație - și ar trebui să fie și a voastră.

Nu știu ce va urma pentru America sau pentru poporul evreu, așa cum nu știu nici

israelienii care au părăsit Egiptul și au stat sub focul de pe Sinai.

Lucrurile sunt incerte.

Ceea ce știu este că tradiția noastră ne învață că pecetea lui Dumnezeu este adevărul. Ceea ce știu este că povestea poporului evreu este povestea libertății.

Și ceea ce știu este că această poveste răsună în spațiu și timp într-o luptă comună împotriva tiraniei.

Navalny știa asta când a citat ultimul vers din Sederul de Paște: "Poftim, v-am copiat-o pentru mine din carte: L'Shana Haba'ah B'Yerushalayim." O promisiune comună de libertate a trecut între un prizonier de conștiință creștin, care în curând va fi ucis de Putin în celula sa arctică, și un fost prizonier sovietic, liber ca un evreu în Ierusalim.

Cu câțiva ani în urmă, înainte de pandemie, de războaie și de atâtea alte lucruri care aveau să remodeleze lumea noastră, aceste teme erau deja în mintea mea. Și astfel, când, într-o călătorie în Israel, l-am întâlnit pe eroul meu și acum prietenul meu, Natan Sharansky, am avut o singură întrebare pentru el. L-am întrebat dacă este posibil să înveți curajul. El a făcut o pauză și a spus următoarele: "Nu. Nu se poate învăța. Poți doar să le arăți oamenilor cât de bine te simți să fii liber".

Și cu asta vreau să închei. Luptând împotriva minciunilor împotriva noastră, luptând împotriva minciunilor împotriva istoriei, trăind în adevăr - ne simțim bine. Este relaxant să spui adevărul. Vei râde mai mult. Nu că sunt aici să vând un nou leac pentru depresie, dar promit că acesta este un început.

Ce binecuvântare să fii liber să alegi. Știu care va fi alegerea mea. Sunt hotărâtă să fiu liberă.